

קוֹנְטֵרַס

הַתְּחִזְקוֹת לַיָּמֵי שׁוֹבְבֵי"ים

כּוּ יִבְאֲרוּ תְּקוּנִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים לְפָנֵם הַבְּרִית
— הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, וְעֲצוֹת אֵיךְ לְצֵאת
מִהַחֲטָא הַמְּגַנֵּה הַזֶּה.

בְּנוֵי וּמִסֵּד עַל־פִּי דְבָרֵי

רַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן

בוֹצֵינָא קְדִישָׁא עֲלָא, אֲדוּנְנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבֵּנוּ

רַבֵּי נַחֲמָן מִבְּרֵסְלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל־פִּי דְבָרֵי תְּלִמִּידוֹ, מוֹרְנוּ הַגָּאוֹן

הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִים לִיה

רַבֵּי נֶתָן מִבְּרֵסְלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וּמִשְׁלָב בְּפִסּוּקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאמְרֵי

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֹהַר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדָפוּס עַל־יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֵסְלָב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכְבֵי"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, אֲשֶׁר בְּיָמֵי אֱלֹהֵי
צָרִיכִים הָרַבָּה הַתְּחִזְקוֹת, כִּי כְּשֶׁאָדָם
חוֹטֵא בַּפֶּגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע
לְבִטְלָה, הַמּוֹחִין שְׁלוֹ מִתְקַלְקְלִים לְגַמְרֵי,
וְבָא לְיַדֵי קְטָנוֹת וְחֲלִישוֹת הַדַּעַת וַיֵּאוֹשׁ
וְדַכְּאוֹן פְּנִימִי, אֲשֶׁר דְּבָרִים אֱלֹהֵי מִכְּנִיסִים
בְּאָדָם מִחֲשָׁבוֹת שֶׁל הַתְּאֵבָדוֹת, רַחֲמָנָא
לְצַלָן, וְלָכֵן צָרִיכִים בְּיָמֵי אֱלֹהֵי הַתְּחִזְקוֹת
חֲדָשָׁה בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה וּבְכָל רִגְעָה.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', אות תקנ"ד)

קוֹנְטֵרַם

הַתְּחִזְקוֹת לַיָּמֵי שׁוֹבְבֵי"ם

בַּחֲוָרִים יְקָרִים! שְׁמְעוּ אֵלַי, וַיִּשְׁמַע אֶתְכֶם
הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא; הַנְּבִיא אֹמֵר (יִרְמְיָה ג, יד):
"שׁוּבוּ בָנִים שׁוֹבְבֵי"ם, אֲרַפָּא מְשׁוֹבְתְכֶם, הֲנֵנוּ
אֶתְאֲנוּ לָךְ, כִּי אַתָּה הָיִיתָ אֵלֵינוּ". יְדוּעַ מֵהָאָר"י
ז"ל, שְׁאֵלוּ הָאֲרַבְעִים יוֹם, שְׁקוֹרִין בָּהֶם אֶת
הַפְּרָשִׁיּוֹת: שְׁמוֹת, וְאֵרָא, ב'א, ב'שֶׁלַח, י'תָרוּ,
מ'שְׁפָטִים, שְׁהֵם רָאִשֵׁי תִבּוֹת שׁוֹבְבֵי"ם, נִקְרָאִים
יָמֵי שׁוֹבְבֵי"ם, וּמְסַגְּלִים מְאֹד לְתַקּוֹן פְּגָם הַבְּרִית,
כְּמוֹ שְׁקוֹרָא הַנְּבִיא בְּשֵׁם הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא:
"שׁוּבוּ בָנִים שׁוֹבְבֵי"ם אֲרַפָּא מְשׁוֹבְתְכֶם" וְגו';
אָדָם שֶׁנִּכְשַׁל בְּפָגַם הַבְּרִית, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, הוּא
עוֹקֵר אֶת מַחוּ מִבוֹרָאוֹ, וְלִכֵּן הַחֲטָא הַזֶּה הֵכִי גְרוּעַ
וּמְגִנָּה בְּיוֹתֵר, כִּי הַמַּח צָרִיךְ לְהִיּוֹת דְּבוּק בְּהַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ, אָדָם צָרִיךְ תָּמִיד לַחֲשֹׁב רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ,
וּכְשֶׁאָדָם מְכַנֵּס בְּרָאשׁוֹ שְׁטִיּוֹת וְהַבָּלִים, הוּא עוֹקֵר

עצמו ממנו יתברך, וכפי שעוקר עצמו משרשו, כן נפגם לו הדעת והשכל, וכפי שנפגמת הדעת, אזי הוא בגלות גדולה מאד, כי אין גלות גדולה יותר מפגם הדעת.

מהי דעת? "וידעת היום והשבות אל לבבך כי הוי"ה אלקים אין עוד מלבדו" (דברים ד, לה) — זו עקר שלמות הדעת, שאדם צריך לזכור תמיד רק מהקדוש-ברוך-הוא, ולא מהבלי הבלים. אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן מט): מהו יצר טוב, ומהו יצר הרע? יצר טוב אלו מחשבות טובות, שאדם חושב רק טוב, שכל העולם כלו זה הקדוש-ברוך-הוא, אני טוב, הקדוש-ברוך-הוא טוב, הבריות טובות, הכל טוב, ומהו יצר הרע? מחשבות רעות, שאדם חושב: אני רע, וכביכול הקדוש-ברוך-הוא הולך עמי ברע, וכלם רעים, המח שלו נעקר לגמרי מטוב ונכנס ברע. החטא הזה של פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה נקרא רע, כמו שכתוב (בראשית לח, ז): "ויהי ער... רע בעיני ה'", שואל רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן רמט): למה נקרא רע בעיני ה', למה לא כתוב רשע בעיני ה'? אלא מי שחוטא בחטא הזה נעשה רע, איש

התחזקות לימי שובב"ים רה

רע ובליעל, כַּעֲסָן גָּדוֹל, וּמוֹצִיא עֲצָבִיו עַל הַזּוּלָּת; וְלִכֵּן אִם רוֹאִים אָדָם שֶׁהוּא מְמַרְמֵר וּבִדְכָאוֹן, צָרִיכִים תִּכְףּ-וּמִיד לַיַּדָּע, שֶׁהוּא פָּגוּם בַּבְּרִית, אַחֲרֵת הָיָה תָּמִיד שָׂמֵחַ, כִּי מָה יֵשׁ לְהַפְסִיד בְּזֶה הָעוֹלָם, עָרֵם יֵצֵאתָ מִבֶּטֶן אִמְךָ וְעָרֵם תִּכְנֵס לְבֶטֶן הָאֲדָמָה?! אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן נה): רוּחַ הָעוֹלָם הַזֶּה אֵינָן לְתֹאֵר כָּלָל, וְאֵינֹו צָרִיף לְהַשְׁקִיעַ כָּלוּם, כִּי הַכֹּל כָּבֹד מוּכָן בְּשִׁבְלֹו; אָדָם מְתַעֲטֵף בְּכָל יוֹם בְּצִיצִית — הֲלֹא זֶה הַבְּגָד שֶׁל הַמַּלְאָךְ, וּמְתַעֲטֵר בַּתְּפִלִּין — הֲלֹא זֶה הַכֶּתֶר שֶׁל הַמַּלְאָךְ, וַיֵּשׁ לוֹ שׁוֹמֵר עַל הַדְּלָת — הֲלֹא זֶה הַמְּזוּזָה, וַיֵּשׁ לוֹ לְהִיּוֹת שָׁבוּר?! וְלִכֵּן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (מְנַחֲוֹת מַג): כָּל מִי שֵׁשׁ צִיצִית בְּבִגְדֹו וּתְפִלִּין בְּרֹאשׁוֹ וּמְזוּזָה עַל פֶּתָחוֹ, הַכֹּל בְּחִזּוּק שְׁלֹא יִחָטָא; וְהֲלֹא אָנוּ רוֹאִים אָדָם שֵׁשׁ לוֹ מְזוּזָה, וְהוֹלֵךְ עִם צִיצִית וּתְפִלִּין, וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן הוּא חוֹטָא? אֵלֶּא מֵאִין בָּא חָטָא? אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (סוֹטָה ב.): אֵינָן אָדָם עוֹבֵר עֲבָרָה, אֵלֶּא אִם-כֵּן נִכְנָס בּוֹ רוּחַ שְׁטוּת; מַהִי שְׁטוּת? הַפֶּךְ הַדַּעַת. מַהִי דַּעַת? "אַתָּה הָרֵאתָ לְדַעַת כִּי הָיִי" הַיְיָ אֱלֹקִים אֵינָן עוֹד מְלַבְּדוּ", זֶה דַּעַת — שֶׁאָדָם מְכִיר שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא וְאֵינָן בִּלְעָדָיו נִמְצָא.

אָדָם שֵׁשׁ בּוֹ דַעַת — יֵשׁ בּוֹ הַכֹּל, וּכְמֵאֲמָרָם ז"ל
(גְּדָרִים מֵאֵל): דָּדָא בֵּיהּ כְּלָא בֵּיהּ, דְּלָא דָּא בֵּיהּ —
מָה בֵּיהּ?! אִם יֵשׁ לְאָדָם דַּעַת, שְׁהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ
נִמְצָא פִּיהּ אֲתוּ, עִמּוֹ וְאַצְלוּ, הוּא תָּמִיד שְׂמֵחַ,
וְרוֹקֵד מְרַב שְׂמֵחָה, וְאַף פַּעַם אֵינוֹ מְקַנָּא בְּזוּלָתוֹ.

יִשְׁנֵם בְּנֵי-אָדָם, שֵׁשׁ לָהֶם חֲלִישוֹת הַדַּעַת,
וּמֵדוּעַ? כִּי רוּאִים שְׁזוּלָתָם מְצַלִּיחִים יוֹתֵר, אוֹ
לְזוּלָתָם יֵשׁ יוֹתֵר וְכוּ', הַקְּנָאָה בָּאָה מִחֶסְרוֹן הַדַּעַת,
מֵאֲנוּכִיּוֹת, רַק אָנִי וְאָנִי, אֲשֶׁר זוֹ גְּאוּת וַיִּשּׁוֹת, וּבְזוּזָה
דוֹחִים אֶת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ, וּכְמֵאֲמָרָם ז"ל (עֲרֻכִין
טו:): אָמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֵין אָנִי וְהוּא יְכוּלִים
לְדוּר בְּכַפִּיפָה אַחַת; וְכֵן נֶאֱמַר (יִשְׁעִיָּה נז, טו):
"אֲשַׁכּוֹן אֶת דַּבָּא", אָדָם שְׂמַחֲזִיק מֵעֲצָמוֹ, הוּא
דוֹחֵק אֶת רַגְלֵי הַשְּׂכִינָה. וְלֹא בְּחִנָּם שְׂאוּמְרִים
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (סוֹטָה ד:): כָּל הַמִּתְגָּאָה כְּאֵלוֹ
עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה; וּמֵדוּעַ? כִּי אֵינוֹ רוֹצֵה לְהַפְּיֵר
שְׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא פִּיהּ. וְלָכֵן גַּם מְקַנָּא בְּאַחֵר,
וְחוֹשֵׁב: אֵיךְ יִתְכַּן שְׂגָם זוּלָתִי יַעֲשֶׂה דְבַר טוֹב?!
וְהַקְּנָאָה הַזֹּאת אוֹכְלֵת בּוֹ בְּכָל פֶּה, עַד שְׂאוּמְרִים
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שִׁבְתָּ קנב:): כָּל מִי שֶׁקְּנָאָה בְּלִבּוֹ
— עֲצָמוֹתָיו מִרְקִיבִים [עוֹד בְּחַיִּים חַיּוֹתוֹ]. וּבְאַמְתָּ

מי שיש בו דעת, רוצה שכל עם ישראל יזכו זה את זה.

וזה היה משה רבנו, כמו שכתוב (שמות לה, א):
 "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל", משה רבנו
 היה דעתן של כל בני ישראל, אזי יכול היה לאסוף
 את כלם יחד, וזהו עד"ת — אותיות דע"ת. כי מי
 שיש בו דעת, רוצה לזכות את כלם, ושמח
 בהצלחתם. אבל מי שחסר דעת, ישנה קנאה בלבו,
 וצרה עינו בשמחת זולתו, עד שחזיו אינם חיים.
 ואומרים חכמינו הקדושים (במדבר רבה, פרשה ט',
 סימן יא): אין קנאה אלא לשון כעס; מהיכן בא
 כעס? מפגם הברית, כשאדם חטא בחטא המגנה
 של הוצאת זרע לבטלה, הוא תמיד בכעס, איש רע
 ובליעל, ושובב לו במטותו כפגור, ומבקש נפשו
 למות, ואינו רוצה לקום. אשר כל זה בא מיאוש
 עמק, מדכאון פנימי. כי אם היו אומרים לו: הנה
 בחוץ מחלקים שטרות של מאה דולרים בחנם,
 היה קופץ תכף ומיד מהמטה. בשביל כסף שזה
 עבודה זרה יש לו פת לרוץ, אבל בשביל הקדוש-
 ברוך הוא אין לו כח. ומדוע נופל ביאוש ושובב

בַּמָּטָה? כִּי חָטָא בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה שֶׁל הוֹצָאת זָרַע
לְבַטְלָה.

וְלָכֵן דִּיקָא עֲכָשׁוּ בְיָמֵי שׁוֹבְבֵי־יָם הוּא הַזְּמַן
לְתַקֵּן זֹאת, וְאִיךָ? עַל־יְדֵי שְׁנִקְנָה לָנוּ הַדַּעַת
וְהַשְּׂכָל, וְזֶהוּ שְׁאוּמֵר הַנְּבִיא: "שׁוּבוּ בָּנִים
שׁוֹבְבֵי־יָם אֲרָפֵא מְשׁוּבְתְכֶם, הִנְנוּ אֲתָּאנוּ לָךְ, כִּי
אֲתָּה הַיְיָ"ה אֱלֹקֵינוּ", זֶה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַדַּעַת, שְׁנִדַּע
שֶׁהַיְיָ"ה הוּא אֱלֹקֵינוּ. וְאוּמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי־
מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ד'), שְׁעֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַדַּעַת, שְׁנִדַּע
שֶׁהֵן הַיְיָ"ה הֵן אֱלֹקִים — זֶה דְּבָר אֶחָד. הֵן מִדַּת
הַדִּין הֵן מִדַּת הַרַחֲמִים — זֶה אוֹתוֹ דְּבָר. הַקְּדוֹשׁ־
בְּרוּךְ־הוּא אוֹהֵב אוֹתָנוּ וְרוֹצֵה שְׁנִשְׁוֹב בְּתִשְׁוִבָּה.
עוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד מֵאֲתָנוּ צָרוֹת וְיִסּוּרִים, מְרִירוֹת
וְהַרְפַּתְקָאוֹת, אֲבָל אֵינָנו שְׂמִים לֵב שֶׁהַכֹּל מֵאֲתוֹ
יִתְבָּרֵךְ, וְעַל־כֵּן אָנוּ כּוֹעֲסִים וְרוֹגְזִים. וְלָכֵן אוּמְרִים
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שִׁבְתָּ קה): כָּל הַכּוֹעֵס כְּאֵלוֹ
עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, כִּי אִם הָיָה יוֹדֵעַ שֶׁהַכֹּל מִלְּמַעְלָה
— לֹא הָיָה כּוֹעֵס, אֲלֵא הָיָה שְׂרוּי בְּלֵב נִשְׁפָּר.

וַיִּמְהוּ הַהֶפְרָשׁ בֵּין עֲצָבוֹת לְלֵב נִשְׁפָּר? אֲלֵא
עֲצָבוֹת הֵינּוּ שְׂאָדָם בְּכַעַס עַל הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא,

חס ושלום, ובקשיות: למה לפלוני טוב ולי לא וכו', אבל לב נשבר הינו שמסובב פניו לקיר, ומבקש בשברון לב: רבונו של עולם, עזרני נא בכל צרותי שעוברות עלי, רבונו של עולם, אני כל-כף אוהב אותך, מתי אוכל לדבר עמך בצורה כזו, שתענה לי, ואזכה לשמע אותך, מתי אזכה לדבקות כזו, כצדיקים האמתיים הנכללים לגמרי באין סוף ברוך הוא, ומיחדים שמות ויחודים, וכשהם מבקשים ממך, רבונו של עולם, אתה עונה להם "וכו' וכו'". אשר באמת זו המדרגה הכי עליונה, שהדבור יוצא מפיו, וזוכה לשמע קול הקדוש-ברוך-הוא המדבר מתוכו, כמו שאומר התרגום על המלים "פנים אל פנים" — ממיל עם ממיל, שהדבור מדבר מעצמו, כמו שהיה אצל הבית-יוסף (רבי יוסף קארו ז"ל), שהנה הקול יוצא מפיו, וזהו קול הקדוש-ברוך-הוא שיוצא מפי הצדיקים, אשר זו המדרגה הכי עליונה. תתארו לעצמכם שאתם מדברים אל הקדוש-ברוך-הוא, ומזככים עצמכם, והנה הקדוש-ברוך-הוא מדבר אליכם ואומר לכם מה לעשות, היש מדרגה גבוהה מזו?! וכשאדם מצטער למה אינו זוכה להגיע אל זה, ולמה אינו מזכך עצמו כבד להיות

כְּלִי לְקַבֵּל בּוֹ אֶת שְׁכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרֵךְ, זֶה נִקְרָא לֵב
 נִשְׁבָּר, שְׂאָדָם מְצֻטָּעַר — אֵיךְ נִפְלָתִי וְלִכְלַכְתִּי
 עֲצָמִי, וְאֵינִי זוֹכֶה לְהַפִּירוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְזֶה הַפֶּךְ
 מֵעֲצָבוֹת הַנוֹבְעֵת מִדְּכָאוֹן פְּנִימִי וְדְכֻדוּף וְכַעַס עַל
 כָּל־סָם, הַנוֹבֵעַ מִכְּפִירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת, שְׁחֹשֵׁב, חֵס
 וְשָׁלוֹם, שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֵה לְהַרְעֵ לּוֹ, וְלֹא
 לְהִיטִיב עִמוֹ, אֲשֶׁר בְּאֶמֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ אָב הַרְחֻמָּן,
 וְחַפֵּץ בַּקְּלִי לְהִיטִיב עִם בְּרִיּוֹתָיו.

וְלִכֵּן דִּיקָא בְּשָׁבוּעוֹת אֱלוֹ מְסֻגָּלִים לְתַקֵּן
 הַחֲטָא הַמְּגַנֵּה הַזֶּה, הַנוֹבֵעַ מֵעֲצָבוֹן וְכַעַס, כִּי קוֹרִין
 בָּהֶם פְּרָשִׁיּוֹת: שְׁמוֹת, וְאַרְא, ב'א, ב'שֶׁלַח, י'תְרוֹ,
 מ'שְׁפָטִים, אֲשֶׁר בָּהֶם מְסֻפָּר שְׁעַם יִשְׂרָאֵל יָרְדוּ
 לְמִצְרַיִם, וְסָבְלוּ סָבֵל גָּדוֹל מֵהַמִּצְרַיִם, אֲשֶׁר הָיוּ
 מְזֻהָמִים וּמְגֻשָּׁמִים מְאֹד יוֹתֵר מִכָּל הָאֱמוּנוֹת,
 וְכִמְאֱמָרָם ו'ל (עֵינֵי זֶהר קטז): אֵינִי לָךְ אִמָּה בְּעוֹלָם
 שֶׁהִיְתָה שְׁטוּפָה בְּכֻשָּׁפִים וּבְזֻמָּה וּבְכָל מַעֲשֵׂים
 מְכַעְרִים אֲלֵא הַמִּצְרַיִם בְּלִבָּד; וְהִצְרַכּוּ לְעֵבֵר
 נְסִיווֹנוֹת קָשִׁים וּמְרִים, וְלִרְאוֹת אֶת כָּל הַזְּהֻמָּה,
 וְלְהַרְהֵר הַרְהוּרִים רָעִים, וְלְהַסְתַּכֵּל בְּתַמוּנוֹת
 תּוֹעֵבָה וְלַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂים מְגֻנִים, וְאַחֲר־כֵּן הַתְּגַלָּה
 אֲלֵיהֶם מִשֶּׁה רַבָּנוּ, וְהַדְרִיכֶם לְצַעֵק אֶל הַקְּדוֹשׁ-

התחזקות לימי שובב"ים ריא

ברוך-הוא, דיקא מתוך כל המשברים, "והנה צעקת בני ישראל באה אלי" (שמות ג, ט), וזכו שנפתחה להם הדעת להכיר את הקדוש-ברוך-הוא, ועברו את הים וזכו לקריעת ים סוף, ושם נתגלה הבורא יתברך שמו, כמאמרם ז"ל (מכילתא בשלח): ראתה שפחה על הים, מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי; משה רבנו פתח את השמים ושמי השמים עד שכלם ראו את הקדוש-ברוך-הוא, ואף עוללים ויונקים שמטו ידיהם מפיהם, וצעקו: זה אלי ואנוהו (שמות טו, ב); כי זו מדרגת משה רבנו, שיכול היה להכניס גלוי אלקות אפלו בגרוע שבגרועים, שגם יכיר את הקדוש-ברוך-הוא, עד שזכינו לקבל את התורה, ואנו לומדים הלכה שבתורה.

וכל אלו הימים שקוראים בהם הפרשיות הנ"ל, נקראים ימי שובב"ים, והם מסגלים מאוד לתקן פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה. ולכן באו עכשו וחזרו בתשובה שלמה, באו תקבלו על עצמכם, שמהיום והלאה מפסיקים להיות בכעס, וחדלים לקנא בזולת, ואדרבה, שכל אחד יעשה דברים טובים, ולא תהיה עיניכם צרה, כי הקנאה

נובעת משׁכל קטן כּאגוז, שׁאין יודעים, שׁהעולם הזה הוא עולם עובר, היום כּאן ולמחר בּקבר, ולמה אכפת לכם שׁעוד יהודים מצליחים! ?

וזו מעלת ההפצה, להפיץ את ספרי רבנו ז"ל, הינו לגלות לפרסם לעם ישראל את גלוי רבנו ז"ל, ובפרט שׁכלם צמאים לדבר ה', ואמר רבנו ז"ל, שׁבזה שׁמקרבים אחרים, ימחל הקדוש-ברוך-הוא עוונותינו. פי על כל חטא שׁחוטאים, צריכים להתענות הרבה מאד תעניות, על כל פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, רחמנא לצלן, צריכים להתענות פ"ד תעניות, ואם חטא עשׁר פעמים, צריך לצום שׁמונה-מאות וארבעים יום, ובקשי יכול אדם לצום יום אחד ביום כפור או בתשעה באב וכו', וכמעט פורתת נשמתו ביום הצום וכו', וכיצד, אם-כן, יצום מאות ימי צומות, אשר זה חשבון של כשנתיים וחצי, שׁצריך לצום יום יום, ואם נוריד את השבתות וימים טובים, אזי יצטרך לצום כשלוש שנים וכו', ואם חטא מאה פעמים, צריך לצום שׁמונת אלפים וארבע מאות ימים, אשר אין זה שיך בכלל, שׁאדם יחיה כל-כף הרבה זמן, שׁיוכל להתענות כל-כף הרבה תעניות וכו',

התחזקות לימי שובב"ים ריג

וּלְצַעֲרֵנוּ הָרַב יִשָּׁנָם בְּנֵי הַנְּעוּרִים, שְׁנֹכְשָׁלוּ אֶלְךָ פְּעָמִים בַּחֲטָא הַמְּזֻהָם הַזֶּה שֶׁל פָּגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבַטָּלָה, אֲזִי צָרִיכִים לְהַתְעַנּוֹת שְׁמוֹנִים וָאַרְבָּעָה אֶלְךָ תַּעֲנִיּוֹת, הֵינּוּ שְׁאָדָם צָרִיךְ לְחִיּוֹת לְכָל הַפְּחוֹת אֲלֵפִים שָׁנָה. וְאִךָ אֶחָד אֵינּוּ נִקְי מִזֶּה, הֵינּוּ מִהַחֲטָא הַמְּגֻנָּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצֵאת זֶרַע לְבַטָּלָה, רַחֲמָנָא לְצַלָּן. וְלָכֵן בָּא רַבֵּנוּ ז"ל וְאוֹמֵר, בְּזֵה שְׁהוֹלְכִים וּמְקַרְבִּים עוֹד יְהוּדִים לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, זֶה הַתְּקוּן שֶׁלָּנוּ. וְלָכֵן בְּזֵה שְׁמִפְיָצִים וּמְפָרְסְמִים וּמְגַלִּים אֶת אִוֵּר רַבֵּנוּ ז"ל בְּעוֹלָם, בְּזֵה מְאִירִים בְּאַחֲרִים אֶת הַדַּעַת הָאֵמֶת, דַּעַת רַבֵּנוּ ז"ל, וּבְזֵה מְתַקְנִים אֶת הַפָּגָם הַזֶּה.

וְלָכֵן רְאוּ לַחֲזוֹר מֵעַכְשָׁו בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְתַחֲלִיטוּ הַחֲלָטָה נְחוּשָׁה: מֵעַכְשָׁו אָנוּ הוֹלְכִים לְהַפְּיֵץ, מֵעַכְשָׁו אָנוּ הוֹלְכִים לְלַמַּד חֲמֵשׁ וָרֶשֶׁ"י — שְׁנַיִם מְקַרְא וְאֶחָד תַּרְגוּם, אֲשֶׁר אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן י"ט), שְׁזֵה תְּקוּן הַבְּרִית, בְּכָל יוֹם נִלְמַד ח"י פְּרָקִים מִשְׁנָיוֹת, שְׁזֵה הוֹרֵג אֶת הַיֵּצֵר הָרָע, וּמוֹצִיא אֶת הָאָדָם מִהַשְּׂאוּל תַּחֲתִית וּמִתַּחֲתִיו, מִשְׁנָ"ה אוֹתִיוֹת נִשְׁמָ"ה, שְׁעַל-יָדֵי לְמוֹד מִשְׁנָיוֹת מְזַכְכִּים אֶת הַנִּשְׁמָה. מִשְׁנָ"ה רְאִשֵׁי תְּבוֹת

(תהלים ל, ד): "ה'עלית מ'ן ש'אול נ'פשי", מי שלומד משנה, הוא מוציא את נשמתו מהשואל. ולכן אל תהיו בטלנים, תלמדו בכל יום ח"י פרקים משניות, שרבנו ז"ל נתן תקון לכמה מאנשי שלומנו להתנהג כן (עין שיחות-הר"ן, סימן קפה), אל תסתכלו על אחרים, אשר לא ירחמו עליכם. ועל כלם — תקחו לעצמכם מסכת תענית, ותסימו מאה פעמים ואחת מסכת זו, ובסוף תרשמו לעצמכם: סימתי פעם ראשונה, סימתי פעם שניה וכו', ואם תזכו תלמדו גם ירושלמי ובבלי, ויהיה לכם: בבלי, ירושלמי, תוספתא — ראשי תבות: בי"ת, שבניתם לכם בית דוחני ממסכת תענית, ולא תצטרכו להתענות יותר, אשר, רחמנא לצלן, כמה שבני הנעורים נכשלים בזה, וצריכים להתענות הרבה מאד, והנה יש לכם עצה — לקחת מסכת תענית וללמדה מאה פעמים ואחת — בבלי, ירושלמי, תוספתא, אז בניתם לכם מאה ואחת בתים למעלה, ויש לכם היכן להתחבא ולהסתתר. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ריד): תלמוד גימטריה הקלפה המחטאת את האדם בפגם הברית — לילי"ת, שמכניסה בו יאוש. ולכן אשרי הזוכה ללמד תלמוד בכל יום, ולהכניע

קלפה זו. ואם אדם זוכה לתקון הברית, תקון הדעת, הוא תמיד שמח, ואין לו טענות על אף אחד.

ואם-כן התחזקות לימי שובב"ים — להיות בשמחה, וימים אלו מסגלים לתקן את החטא המגנה הנה. ולכן אל תהיו בטלנים, תראו לקחת עצמכם בידכם ויקא בימים אלו, ותרבו בצדקה, ותעזרו זה לזה, ותשמרו עצמכם מפעם ומריבות, ותעשו חסד זה עם זה, ותשתדלו לעזור איש לרעהו. כי אצלו יתברך חשוב מאד חסד, וכמאמר ז"ל (ילקוט הושע, רמז תקכב): אמר הקדוש-ברוך-הוא, חביב עלי חסד שאתם גומלים זה עם זה, יותר מכל הזבח שזבח לפני שלמה; בזה שאדם גומל חסד עם זולתו, בזה הוא חשוב אצלו יתברך יותר מאלף עולות שהקריב שלמה המלך; ולכן ראו להרבות בגמילות חסד, ואז יעזור לכם הקדוש-ברוך-הוא, ותזכו לתקון הברית בשלמות, ויהיה לכם שכל ודעת, ואף אחד לא יוכל לעבד עליכם.

וזכרו היטב, אם תזכו לסיים בכל שנה חמשה

חמשי תורה, אם תזכו לסיים בכל חודש ששה סדרי משנה, אם תזכו לסיים בכל שנה ש"ס בגרסה, ומלבד זאת תלמדו מאה פעמים ואחת מסכת תענית, וכן תלמדו את המסכת שאתם לומדים בישיבה, ותחזרו על זה פעמים אין מספר, אז תראו אל אילו אורות תזכו, שלא תארתם ולא שערתם כלל.

ועל כלם — תהיו רק בשמחה; כי זאת תדעו, אשר פגם הברית מביא לאדם דפאון פנימי, ולכן ראו לעשות כל פעולות שבְּעוֹלָם להיות בשמחה, וכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קסט): מי ששמח תמיד, הקדוש-ברוך-הוא שומר את בריתו שלא יפגם בו.

ולכן, בחורים יקרים! אם רצונכם להתחתן, דעו לכם, שהכתבת שלכם אצל רבנו ז"ל, כי בפרוש אומר רבנו ז"ל (ת"י-מוהר"ן, סימן תקצה), זכיתי לדעת מענין שהוכים, מה שכל גדולי הדור לא זכו. וכן מובא בדבריו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן פט), שהצדיק הוא השדכן, המשיך כל שהוכים בעולם.

התחזקות לימי שובב"ים ריז

ובאמת למה אתם חושבים, שהסמ"ך-מ"ם לקח עצמו עלי כל-כף? כי הוא חושש, שאני הולך לחתן את כל הבחורים, וממילא אין לו מה לעשות בכל העולם, ולכן הוא צועק בכל העולמות: אם אתם לא תתפסו נשמה זו, אני אתפס אותה, ואענה אותה ואכניסה לבית-סֵהר וכו'.

אך מה אומר דוד המלך? (תהלים ב, ד): "יֹשֵׁב בַּשָּׁמַיִם יִשְׁחַק, הַיְיָ"ה יִלְעַג לָמוֹ", הקדוש-ברוך-הוא שוחק מהסמ"ך-מ"ם — אתה תתפס את הצדיק ותענה אותו?! הלא היכן שנמצא, הוא ידאג שכל הבחורים והבחורות ימצאו זוגם, ולא יועיל לה מאומה!

ולכן תעשו ככל יכלתכם להתפלל עלי, שהקדוש-ברוך-הוא יצילני מהסמ"ך-מ"ם הרשע הזה, הלא הוא השטן, וכל יום תתבודדו עלי חמש דקות, ותזכירו אותי לטובה, ואני מבטיחכם, שכלכם תמצאו זוגכם, העקר שתראו להיות שמחים ועליזים, אשר זו התחזקות לימי שובב"ים.

נא ונא אבקש את כלכם, שכל אשר דברתי

ריח

התחזקות לימי שובב"ים

וְכַתְּבֵתִי לָכֶם עַכְשָׁו, יִכָּנֵס הַיָּטֵב בְּלִבְכֶם, וְאִז לְרַב
טוֹב הַצָּפוֹן וְהַגָּנוּז תִּזְכּוּ, אֲשֶׁרֵיכֶם וְאֲשֶׁרֵי חֵלְקְכֶם!

תם ונשלם, שבה לאל בורא עולם!